

Cu mănuși

Mihaela Nicola este unul dintre cei mai renumiți practicieni ai comunicării din România, având optsprezece ani de experiență în domeniul relațiilor publice și publicității. Conduce holdingul de comunicare „the group“, agenția numărul 1 din România, conform cifrelor oficiale (www.thegroup.ro), este doctorand în comunicare la Facultatea de Comunicare și Relații Publice din București și a publicat peste două sute de articole de specialitate în presa din România. Este profesor de maniere elegante certificat de Școala de Protocol din Washington D.C. (2005) și autoarea cărților *Publicitate* (1999), *Bazele publicității* (2000), *Pe tocuri* (2007). Volumul ***Cu mânuși*** este scris, după cum declară autoarea, la „cererea publicului“. „M-a bucurat și m-a stimulat succesul volumului anterior. Și mai ales m-au mobilizat mesajele pe care le-am primit în ultimul an, sute de e-mailuri și coplesitor de multe reacții pe care le generează articolele mele lunare din revista *Elle*. Căutările oamenilor m-au inspirat și m-au determinat să împărtășesc din experiențele și cunoștințele personale în materie de maniere elegante. Cititorii își doresc modele de atitudine și o lume mai frumoasă, iar eu îi invit s-o construim, împreună, «cu mânuși»“, ne îndeamnă Mihaela Nicola.

mihaela nicola

Cu mânuși

manual de atitudine

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU
Redactor
IUSTINA CROITORU

© HUMANITAS FICTION, 2009

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLA, MIHAELA

Cu mânuși: manual de atitudine / Mihaela Nicola. –
București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-312-4

395

Despre maniere...

Privirea mea albastră traduce lumea doar în non-culori. Lucrurile sunt desenate doar în tușe de alb și negru. Chiar și pe cele gri le împart în gri-deschis și gri-închis, după cât de mult se apropie de extremele a ceea ce e bun sau rău, vesel ori trist, grandios sau lamentabil.

În orice privință, în viață, sunt lucruri care se fac și lucruri care nu se fac. Sunt cuvinte pe care nu e îngăduit să le rostim niciodată și cuvinte care alină, farmecă, mobilizează, inspiră sau ajută.

Cartea de față este o lectură pentru cei care își doresc o lume mai frumoasă, pentru cei care pun preț pe nuanțe, pe detalii și care, pe lângă preocuparea de a-și căuta modele, se vor pe sine un exemplu impecabil de individ adaptat societății.

Ghidul de conduită pe care îl veți străbate este definiția mea despre ceea ce e voie și ceea ce nu e voie, despre ceea ce e inspirat și ceea ce nu e inspirat să facem în cele mai diverse situații de viață. N-am inventat reguli, ci le-am desprins din lecturi, din comportamentul fără de cusur al oamenilor aleși și din setul de valori prețuite indiferent de epocă.

Sigur că astăzi dezideratul fetelor nu mai este acela de a fi „o lady“. Și sigur că domniile s-au distanțat de ceea ce

își dorește „un gentleman“. Astăzi aspirațiile celor mai mulți se îndreaptă spre „cool“ și „trendy“, iar timpul alocat relaționării se împarte între lumea reală și cea virtuală. Dar, chiar și așa, amprenta noastră genetică ne îndeamnă să căutăm să fim prețuiți, admirați, agreabili. Așa încât pentru oricare dintre reperele existenței noastre, în această viață sau în SecondLife, jaloanele manierelor elegante sunt valabile cu aceeași putere, iar rafinamentul rămâne o aspirație manifestă a maturității.

Veți găsi mai departe reguli străvechi și generale pe care le-ați mai întâlnit, norme de politețe pe care le intuiți și sugestii adaptate vremurilor pe care le parcurgem. Nu vă promit însă nici revelații și nici rețete magice pentru transplant de caracter. Mi-am propus să adun între paginile „manualului“ meu fără pretenții de măiestrie scriitoricească lucrurile simple pe care le-ar putea dicta bunul-simț și care totuși sunt cele mai anevoioase bariere în calea unei existențe mai frumos desenate.

Dacă sunt oameni care ne plac și oameni pe care nu ni-i dorim în preajmă, această diferență se datorează doar felului în care cei indezirabili au exclus puterea conduitei elegante din setul de criterii după care îi judecă cei din jur. Rar ne alegem prietenii în funcție de IQ. Și cuplurile tot din rutina detaliilor ignorate se îndepărtează și se despart. Compatibilitățile între oameni sunt rezultatul felului în care fiecare își ajustează clipă de clipă comportamentul, gesturile și reacțiile față de ceilalți. Dacă avem grijă să ne păstrăm zâmbetul, dacă n-am uitat să-i facem surprize frumoase partenerului de viață, așa cum o făceam la începutul pasiunii noastre, dacă respectăm la fel de riguros criteriile de adaptare și normele de comportament și acasă, și la birou, și în societate, dacă suntem la fel de flexibili

și toleranți cu prietenii vechi așa cum eram atunci când ne-am descoperit, dacă știm să ne păstrăm entuziasmul la fel de proaspăt la întâlnirile de zi cu zi din familie și la cele întâmplătoare cu amicii pe stradă... cu alte cuvinte, dacă nu abdicăm de la purtarea ireproșabilă în fiecare moment, atunci relațiile cu ceilalți ne vor fi mai frumoase, mai lungi, mai trainice și ne vor îmbogăți.

Regulile de comportament n-au perioadă de valabilitate. Ele nu expiră atunci când am transformat un cunoscut în prieten și nici când ne-am preschimbât iubitul în soț. Manierele nu rămân pe preș la intrarea în casă și nu se aplică o cosmetică comportamentală diferită în societate față de cea din familie. Caracterul nu trebuie să capete aspect nud între pereții casei și nici nu trebuie înlăturat prin adoptarea unui *nickname* pe net. De ce-am abdica de la curtoazie în prezența celor cu care petrecem mai mult timp? De ce să nu mai fim la fel de agreabili cu partenerul de viață cum eram odinioară, când eram atenți să ne dezvăluim doar părțile frumoase? De ce să nu îmbrăcăm adresarea către cei din jur, și pe cea verbală, și pe cea nonverbală, în forme amabile, politicoase și care să placă la fiecare revedere? Nimeni nu agreează ursuzii. Cu toții ne bucurăm gândurile în preajma oamenilor optimiști, energici și cu surâsuri molipsitoare.

Mimetismul e forma în care evoluăm. Învățăm de la cei ce fac lucruri și gesturi mărețe. Să adoptăm deci reguli, atitudini și modele de comportament de la aceia care știu să-și respecte semenii. Pe toți ne impresionează gesturile frumoase, indiferent de rădăcinile sau motivațiile lor. Pe toți ne cucerește comportamentul ireproșabil. Chiar și cei lipsiți de nuanțe detectează rafinamentul și îi invidiază puterea de a seduce. Oamenii discreți au izbânzi mai multe

decât clevetorii. Optimismul se dobândește prin antrenament, dacă nu-l avem în dotarea genetică. Răbdarea e virtutea celor inteligenți, dar se poate căpăta și prin exercițiu. Toleranța e forma de exprimare a firilor superioare, dar se poate exersa cu succes dacă înveți să fii atent la lipsurile tale, și nu la neputințele celorlalți. Felul în care comunicăm și relaționăm e cartea de vizită cu care ne înfățișăm de mii de ori pe zi celor din jur. Și ghici ce? Ei ne observă și ne judecă la fiecare revedere. Așa încât manierele constituie o formă de perseverență socială prin care ne „descriem“ zilnic fiecare fațetă a personalității. Să fii curtenitor, manierat, cuviincios, politicos e un proces continuu, e un progres fără pauză care vorbește despre tine mai elocvent decât o fac diplomele sau numărul de conturi bancare.

Moderația, decența și gesturile prevenitoare, atenția la detalii, la nuanțe sunt formele de manifestare elegantă pe care le admirăm necondiționat la cei pe care i-am ridicat la rangul de modele.

Să învățăm așadar să fim ca ei!

O lume mai frumoasă

Nevoia de politețe

Am auzit și păreri neșlefuite care așază politețea lângă ipocrizia de a spune lucruri doar de dragul de a încânta orgoliul celorlalți sau de a face lucruri pe care nu simți nevoia să le faci, numai pentru a respecta convențiile și a împlini așteptări. M-am întâlnit și cu revolta unora de a se arăta manierați doar pentru că asta se așteaptă de la ei. A! Și am auzit pe multe voci aria care cântă „eu sunt directă, spun lucrurilor pe nume, nu simt nevoia să le cosmetizez. Eu zic că e mai bine să fii sincer decât să te prefaci, doar pentru a părea politicos“. Toate cele de mai sus îmi par sofisme ale unor oameni pentru care respectul, curtoazia, nuanțele și eleganța nu au semnificații prea adânci.

Un om politicos își dresează privirea, gesturile și, în egală măsură, cuvintele. Și contribuie cu pași mici la o lume mai frumoasă. Un om politicos oferă respect și prin urmare îl poate revendica, dar mai întâi de toate dezvește respect pentru sine.

Nu-i obligatoriu nici să dăm binețe, nici să zâmbim senin celor cu care ne întâlnim. De fapt, nu-i obligatoriu să respectăm nimic dincolo de legile fizicii și de cele ale statului. Tot restul setului de reguli sociale are caracter facultativ, dar operează, fiecare în parte, minuțios, diferențe

în funcție de care catalogăm oamenii și îi alegem sau nu să stea în preajma noastră.

Mie îmi plac oamenii care mă privesc în timp ce vorbim, și nu cei ale căror priviri alunecă în decor. Îmi plac cei ce spun „Mulțumesc“ atunci când primesc un compliment, și nu cei care protestează, spunându-mi prețul derizoriu al obiectului pe care tocmai l-am admirat. Îmi plac cei ce spun „Cred“ atunci când speculează, și nu rostesc lucrurile apăsător, de parcă ar fi făuritorii lumii și le-ar ști pe toate. Îmi plac cei ce zâmbesc și sunt lipsiți, chiar și la șizeci de ani, de cutele încruntării. Îmi plac oamenii care spun „Poți, te rog, să-mi dai...?“, și nu cei care ordonă „Dă-mi și mie!“. Îmi plac toți cei care ascultă cu luare-aminte și care nu întrerup în mijlocul frazei destăinuind (ne)elegant că nu erau atenți. Îmi plac cei ce spun „Mi-ar plăcea“, și nu „Vreau“. Îmi plac toți cei care nu pun întrebări dincolo de interesul general, mai cu seamă că nu se răspunde niciodată la întrebări de felul „Unde ai fost în vacanță?“ sau „Unde pleci în weekend?“. Îmi plac oamenii care refuză să-i comenteze cu venin pe cei care nu sunt de față. Îmi plac oamenii care nu dau sentințe și nu judecă faptele altora, căci, între noi fie vorba, nu e nimeni demn să ridice piatra și să zvârle acuzator în alții. Îmi plac cei ce caută frumosul și trec cu grație peste ceea ce-i neplăcut. Și sunt avocata celor care susțin că adevărurile dureroase trebuie amânate în detrimentul lui „a fi sincer cu orice preț“ atunci când ai această posibilitate. Sigur că și sinceritatea e o formă de respect, dar, atunci când lezează, rănește sau mai ales atunci când nu e un ingredient obligatoriu al conversației, ne putem lipsi de ea cu tact și eleganță. Căci altfel am putea fi tentați să-i spunem „Vai, în ce hal te-ai îngrășat!“ oricărei kolege întoarse din vacanța de sărbători.

Eu vă recomand să-i admirați eșarfa, sau inelul, sau accesoriul cel nou pe care e de presupus că l-a achiziționat în amintita vacanță. Îi veți face ziua mai frumoasă! Știe și ea că trebuie să își verifice dieta sau, dacă nu, va afla din oglindă! Nu vă grăbiți să fiți mesagerul veștilor proaste. Lăsați-le altora această misiune ingrătă. Lăsați-i pe alții să anunțe „L-am văzut aseară pe iubitul tău. Era la masă cu o tipă la care m-am uitat atent, dar n-o cunosc“. E întotdeauna o ieșire stupidă să transmiți astfel de vești unor oameni care trăiesc împreună.

După cum, și prin asta răspund numeroaselor întrebări pe care le-am primit în acest registru, ultimul lucru pe care îl poți destăinui pe lume este bănuiala de adulter. Da! Este interzis chiar dacă ea e prietena ta cea mai bună și știi că el are o aventură amoroasă. Da! INTERZIS! Relația dintre doi oameni nu-i niciodată îndeajuns de simplă, încât un al treilea să o poată cunoaște sau înțelege pe deplin. Nu contează câte lucruri neplăcute știi sau afli despre unul din partenerii cuplului... nu te minți că faci o faptă bună sau că nevoia de a fi onest, deschis, devotat te face să împărtășești! E și acesta un sofism. Și, statistic vorbind, nu există prietenii care să fi destrămat cupluri și care să reziste dincolo de amintirea acestora. Nu știu de ce e așa. Doar că nu mi se pare drept să existe terți cu putere de a înclina vreodată balanța unui cuplu, oricare ar fi regulile după care rezistă sau nu acesta.

În concluzie, un om politic se mărginește la aspectele frumoase ale vieții, la detaliile agreabile, la gesturile curtenitoare, la faptele bune și la cuvintele care construiesc. Misiunea de a dărâma le rămâne celorlalți.